

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z wniosku W. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w P.
o dalszą rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 stycznia 2021 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
wyrokiem z 5 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...) oddalił apelację wnioskodawcy
W. S. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 10 listopada 2016 r., sygn. akt VII U (...) oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w P. z dnia 25 lutego 2015 r. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną z dnia 21 marca 2019 r. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa procesowego, a to (-) art. 382 w związku z art. 217 § 2 w związku z art. 227, art. 278 § 1 w związku z art. 285 § 2 k.p.c. przez niezastosowanie i nieposzerzenie postępowania dowodowego przed sądem apelacyjnym przez przeprowadzenie dowodu z łącznej opinii biegłych, pomimo iż niezbędna była kompleksowa ocena

stanu zdrowia skarżącego na potrzeby ustalenia u niego całkowitej niezdolności do pracy oraz na okoliczność oceny czy stan zdrowia umożliwia uzyskanie niezbędnych kwalifikacji i umiejętności zawodowych; (-) art. 386 § 4 k.p.c. przez niezastosowanie i nieuchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji, i nieprzekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, w sytuacji gdy Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy; (-) art. 385 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie polegające na oddaleniu apelacji w sytuacji, gdy była ona zasadna. Dodatkowo zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 12 oraz art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) przez błędne zastosowanie w sytuacji, gdy na skutek naruszenia przepisów postępowania nie została dokonana kompleksowa ocena stanu zdrowia na potrzeby ustalenia u skarżącego niezdolności do pracy, oraz na potrzeby ustalenia czy zachodzą podstawy do podjęcia zajęcia zarobkowego po uzyskaniu nowych kwalifikacji i umiejętności zawodowych.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. z uwagi na jej oczywistą zasadność oraz o uchylenie zaskarżonego wyroku, zniesienie postępowania przed Sądem pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania, oraz o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów zastępstwa procesowego poniesionych w związku z wniesieniem skargi kasacyjnej.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że zasadność skargi wynika z nierozpoznania istoty sprawy, albowiem sądy dokonały samodzielnie oceny wniosków wynikających z opinii biegłych w zakresie podstaw zdolności do pracy skarżącego bez uwzględnienia całościowej i kompleksowej ich oceny, w szczególności z pominięciem opinii łącznej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Co do przesłanki przedsądu jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, wskazać należy, iż skarżący w motywach wniosku jest zobligowany zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r.,

II UK 317/ 07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia tej przesłanki przedsądu. W przedmiotowej sprawie zarówno zarzuty, jak i uzasadnienie skargi kasacyjnej w istocie rzeczy sprowadzały się do niedopuszczalnej i ewidentnie chybionej polemiki z poczynionymi ustaleniami faktycznymi, z których bezsprzecznie wynikało, skarżący nie jest niezdolny do pracy po dniu 31 grudnia 2014 r., co jednoznacznie zostało potwierdzone w opiniach biegłych sądowych kardiologa, laryngologa, okulisty, ortopedy, reumatologa, dermatologa, neurologa, medycyny pracy, psychiatry oraz psychologa. Celem procedury kasacyjnej natomiast nie jest uzupełnianie materiału dowodowego ani jego ponowna ocena, które usuwają się spod rozeznania kasacyjnego w rozumieniu art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Gołostownym twierdzeniom skargi, jakoby w stanie zdrowia skarżącego nie nastąpiła poprawa zaprzeczyły przeciwne opinie biegłych sądowych, którzy w uzupełniającej opinii wskazali na czym polega poprawa stanu zdrowia odwołującego i wyczerpująco ustosunkowali się do podniesionych zarzutów. W takim stanie sprawy skarżący nie może oczekiwać na dopuszczanie kolejnych dowodów z opinii innych biegłych ani z opinii łącznej, którą zresztą biegli wydali w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, aż do potwierdzenia jego subiektywnych racji, zwłaszcza że w skardze nie zawarto adekwatnych podstaw prawnych takiego kierunku zaskarżenia oraz konkretnych zarzutów wobec biegłych lekarzy sądowych, którzy jakoby osobno nie podzielili polemicznych i subiektywnym oczekiwań

skarżącego na dalsze przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pomimo że w ocenianym okresie nie spełniał już ustawowych warunków wymaganych do jej ustalenia.

Wcześniejszy, choćby długotrwały stan niezdolności do pracy ani aktualnie zaawansowany wiek ubezpieczonego lub trudności w znalezieniu zatrudnienia nie wykluczają negatywnego zweryfikowania uprawnień rentowych i nie uzasadniają ustalenia dalszego prawa do renty, jeżeli wnioskodawca nie spełnia ustawowych warunków przysługiwania uprawnień rentowych, o których mowa w art. 12 ust. 1 i 3 w związku z art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2014 r., I UK 378/13, LEX nr 1477427).

Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Wobec niewykazania przez skarżącego istnienia powołanej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.